

MITÄ ON KARMA?

Pekka Ervastian esitelmä 10.3.1929

Mitä on karma? Tähän kysymykseen sisältyy totuudenetsijälle, varsinkin meikäläiselle teosofiselle totuudenetsijälle, kolme kysymystä. Nimittäin ensiksi; mitä karma on, toiseksi miten karma toimii ja kolmanneksi Kristus ja karma oli Kristuksen suhde karmaan.

Kaikki tiedämme, että tavallinen karman määritelmä on, että se on syyn ja suhteen laki, se on syyn ja seurauksen laki. Karma on vanha itämaalainen nimitys, mutta kuitenkin me kaikki myöskin tiedämme, että tuota sanaa karma ei sentään sovi käyttää aina silloin, kun on puhe syyn ja seurauksen laista, sillä onhan meillä syyn ja seurauksen laki vallitsemassa koko luonnossa. Mehän tiedämme, että jos me sekoitamme joitain määrättyjä aineita toisiinsa kemiallisesti, niin syntyy jotain uutta, joka on hieman toisenlaista. Ottakaamme niin yksinkertainen esimerkki kuin kahvin juonti. Kun kahviin sekoitamme sokeria, niin se kahvi tulee makeaksi ja me luotamme luonnonlakeihin, me luotamme varmasti siihen, että kun me panemme niin ja niin monta sokeripalasta, jokainen mielensä mukaan, tähän kahvikuppiin, niin siitä tulee juuri sen mieluisen kuppi. Tästä emme käytä nimitystä karma, vaikkakin siinä juuri on syyn ja seurauksen laki vaikuttamassa. Emme myöskään käytä sanaa karma semmoisista asioista kuin esimerkiksi, että me ompelemme itsellemme puvun ja tiedämme aivan, että kun syynä on kangas ja langat ja me teemme työtä, niin seurauksena on puku. Emme myöskään käytä sanaa karma silloin, kun me voimistelemalla säännöllisesti joka päivä harjoitamme määrättyjä lihaksia ja saamme ne vahvemmiksi. Siinäkin on syyn ja seurauksen laki, mutta emme sitäkään nimitä karmaksi. Me olemme nimittäin aivan vapaaehtoisesti siinä saaneet tuon seurauksen aikaan. Olemme luottaneet luonnonlakeihin. Kuitenkin juuri tämä

esimerkki vähän lähenee karma-käsitystä sentähden, että tässä viime mainitussa esimerkissä, kun kasvatamme omia lihaksiamme on vaikutus kohdistuneena meihin itseemme. Me itse jotakin teemme ja aivan meihin itseemme kohdistuu vaikutus. Karma-käsitteeseen sisältyy nimittäin juuri jotain tämmöistä, joka kohdistuu ihmiseen itseensä ja jonka syyt hän itse on aiheuttanut. Mutta liioin emme käytä tästä sanaa karma. Jos esimerkiksi kirjoitamme kirjan, silloin meidän kirjamme tulee vähitellen valmiiksi. Me olemme siinä tehneet työtä ja työn tuloksena on valmis kirja. Sitten kun tämä valmis käsikirjoitus on vietävä, sanokaamme kustantajalle, joka on luvannut ottaa sen tarkastettavakseen ja meillä on hyvin varmat toiveet siitä, että kustantaja hyväksyy tuon käsikirjoituksen, niin meille sattuuikin jotain, meille sattuu jokin onnettomuus, ehkä semmoinen onnettomuus, että tämä meidän käsikirjoituksemme häviää. Ehkä se putoaa mereen ja menee pilalle, ehkä se palaa. Jotakin sille joka tapauksessa tapahtuu ennenkuin saamme sen kustantajalle. Kun tuo käsikirjoitus noin hävisi, eikä meillä ollut toista käsikirjoitusta, niin asia on auttamaton. Meidän pitäisi siis nyt kirjoittaa tuo kirja uudestaan. Nyt me voimme sanoa: mikä ihmeellinen karma tämä oli? Tämä on siis jotakin, joka tapahtui meille itsellemme ja jonka syytä emme näe emmekä voi ymmärtää. Me olimme tehneet tunnollisesti työtä, olimme saaneet pitkän käsikirjoituksen valmiiksi ja nyt yhtäkkiä luonnon voimat sen hävittivät. Mikä ihmeellinen karma tämä nyt on? Sen syytä emme tiedä ja sentähden me käytämme siitä nimitystä karma. Samalla tavalla, jos joku perhe on hyvin rikas, hyvinvoipa ja lapsia kasvatetaan suurella ylpeydessä ja hienoudessa ja sivistyksessä. Lapsista on aivan luonnollista, että heitä aamusta iltaan palvellaan ja passataan ja heillä on kaikki, mitä elämä yleensä voi tarjota. Sitten isä perheessä äkkiä tekee konkurssin ja kaikki omaisuus menee. Koko tämän perheen asema yhteiskunnassa muuttuu silmänräpäyksessä ja lapset seisovat nyt suuren kysymyksen edessä, he eivät ymmärrä tätä ollenkaan. He

eivät ymmärrä syytä. Ei se ole heidän mielestään mikään järkevä syy, että isä oli sijoittanut kaikki rahansa johonkin liikeyritykseen ja tämän liikeyrityksen johtaja lähti Amerikkaan tehtyään suuren petkutuksen. Siihen kaikki omaisuus meni. Ei se ollut lasten mielestä mikään järkevä syy. He moittivat isäänsä, että kuinka hän saattoi olla noin ajattelematon ja saattoi luottaa tuollaisiin roistoihin. Enhän minä voinut sitä aavistaa, sanoo isä. Äitikin on aivan hämmästynyt ja saa kohtauksia toisen toisensa perästä. Ei tahdo tulla rauhaa ja selvitystä tässä asiassa. Mutta kuitenkin voi ehkä tapahtua muutos siinä perheessä, niin että kaikki, jotka ennen olivat eläneet rahoillaan ja luottaneet rahojen mahtiin ja voimaan, alkavat tehdä työtä ja ponnistaa. He huomaavat, että kyllä tässä sentään täytyy ponnistaa ja tehdä jotakin. Kaikki he nyt muuttuvat ja heistä tulee toisenlaisia uusia ihmisiä, mielyttäviä, ymmärtäväisiä, luonnollisia, nöyriä. Koko tuo turhamainen ylpeys lähti pois. Jos he olisivat olleet selvillä jälleensyntymisestä, niin he olisivat voineet kysyä: mikä ihmeellinen karma tämä on, kun isämme näin yhtäkkiä kadotti omaisuutensa? Syrjästäkatsoja, joka seuraa perheen myöhempiä vaiheita, voisi huomata, mikä ihmeellinen johto siis tuossa onnettomuudessa oli. Koko perhe muuttui. Onko siis johtoa elämässä?

Kun me puhumme karmasta, niin me tarkoitamme sillä kahta asiaa. Toinen asia on se, että kaikella mitä tapahtuu on syynsä, kaikki on seurausta jostain syystä. Siis kun meitä kohtaa äkkinäinen onnettomuus tai äkkinäinen onnen puuska, niin me voimme ajatella, että mistä tämäkin on karmaa, mistä tämäkin on seuraus. Mutta samalla siinä on toinen puoli. Se ei tyhjenny ainoastaan tuohon välittömään seuraukseen, vaan esiintyy joitakin välillisiä seurauksia, esiintyy joitakin uusia seurauksia, odottamattomia, niin että me ehkä aivankuin muutimme luonteeltamme, kasvamme suurenmoisesti onnettomuuden sattua ja kukaties, jos onni meitä potkii, meissä herää joitakin odottamattomia epämiellyttäviäkin ominaisuuksia. Ehkä me

silloin tulemme ylpeiksi, ehkä me silloin tulemme kovin tyhmiksi ja ylpeiksi. Voi tulla esille meidän luonteestamme sellaista, jota emme uskoneet siinä olevankaan. Tässä on silloin jonkunlaista johtoa. On kuin näkyisi tarkoitus siinä, mitä meille tapahtuu odottamatta. Tämä on karman toinen puoli.

Siis kun me käytämme tuota karma-sanaa, niin me käytämme sitä sekä tuollaisessa aivan yleisessä, sanoisiko perin itämaalaisessa merkityksessä, että karma kuvaa sitä, että kaikella mitä tapahtuu on syynsä jossain ja se on meidän itsemme luoma, että toisessa merkityksessä, länsimaalaisessa merkityksessä, että ei mitään mikä tapahtuu ole ainoastaan ilman syytä, mutta se ei myöskään ole ilman tarkoitusta. Siinä aina piilee jokin hyvä tarkoitus, jokin kasvattava tarkoitus. Se on karman toinen puoli.

Nyt tietysti, jos meidän veljemme materialistit keskustelevat kanssamme, niin he sanovat: pötyä. Ei mitään sen salaperäisempää ole syysuhteessa. Jos perheen isä kadotti omaisuutensa, tapahtui se aivan luonnollisista syistä. Hän oli vain sijoittanut rahansa epävakaiseen liikeyritykseen ja sentähden hän kadotti omaisuutensa. Siinähan on selvät syyt. Materialisti työntää myöskin tuon toisen asian pois ajatuksista, nimittäin tarkoituksen. Voisiko mitään tarkoitusta olla? Missä semmoinen johto olisi? Johan te olette hyvin taikauskaisia. Sehän on paljasta lastenkamarisatua. Tehän uskotte, että joku istuu siellä jossain ja järjestelee asioita. Ei mitään semmoista, sanovat materialistit. Ja kuitenkin on selvää, että jos ihminen uskoo johonkin tarkoitukseen elämässä ja jos hän uskoo joihinkin sellaisiin salaperäisiin syihin, joita hän ei näe, niin hänen täytyy myöskin uskoa henkeen elämässä. Emme voi uskoa ainoastaan tuohon näkyväiseen aineeseen ja ainoastaan tähän aistilliseen luontoon, vaan meidän täytyy uskoa näkymättömään järkeen ja henkeen. Meidän täytyy itseasiassa uskoa Jumalaan. Tämä tämmöinen usko henkeen ja Jumalaan ei ole materialistille mieluista, sillä hän ei ole mielestään löytänyt mitään sielua, mitään järkeä, mitään Jumalaa missään. Hän sanoo meille: katsokaa nyt. Tuossa on nyt

ihminen. Hänellä on ajattelevat aivot ja hänellä on tietysti tunteva sydän ja hänellä on kaikki aistinsa. Hän on siis elävä olento. Sitten tuo ihminen kulkiessaan kaatuu, joutuu onnettomuuden uhriksi. Hänen päähänsä putoaa esim. kattotiili, joka loukkaa hänen pääkoppaansa. Jos hän nyt olisi henki eli sielu, jos hänessä nyt olisi joku sielullinen puoli, niin eihän tuo aivojen loukkaantuminen pitäisi vaikuttaa häneen mitään. Mutta mikä siitä on nyt seurauksena? Katsokaa tuota miestä, joka loukkaantui. Hän oli ollut siivo mies, kaikin puolin kunnollinen. Ei hän juopotellut, ei hän ollut epäsiiveellinen missään suhteessa. Hän oli tarmokas ja hyvä työntekijä. Nyt kun tuo kattotiili vähän loukkasi hänen aivojaan, tuota luustoa, niin mikä siitä oli seurauksena? Siitä oli seurauksena, että mies kokonaan muuttui, kun hän siitä parani ja nousi sairastuoteeltaan. Hän ei ollut ollenkaan oma entinen itsensä. Nyt hän tahtoi vain juopotella. Nyt hän yhtämittaa kaipasi rakkausseikkailuja. Nyt hän ei ollut ollenkaan luotettava, vaan valehteli ja petti. Nyt hän ei ollut enää ahkera työmies, vaan hänestä tuli moraaliton olento. Tuossa on nyt teidän uskonne sieluun ja henkeen. Pieni tiiliskivi muutti hänet: Muutti hänet epäsiiveelliseksi olennoiksi: Mikä elämä se sellainen on ja mikä on oikeastaan kaiken tarkoitus?

Aivan niin. Tämä tällainen todistus saattoi silloin viime vuosisadalla tuntua hyvinkin vahvalta ja kukaanhan ei kiellä tosiseikkoja, vaan myöntää, että niin on. Mutta tämä materialisti huomaa vain, että me olemme tässä näkyväisessä maailmassa riippuvaisia ruumiistamme. Me emme ollenkaan sairaina ole samanlaisia kuin terveinä. Ei kukaan ole yhtä hyvä työtä tekemään, jos hänellä on hampaankolotus tai päänkivistys. Hän vähän muuttuu. Ei sentähden, että hän ei olisi sielullinen olento, vaan sentähden, että hän on tällaisessa fyysisessä ruumiissa ja on siitä täydellisesti riippuvainen. Me olemme ihmisinä tämän ruumiin asujaimia ja siitä minkälaisessa kunnossa meidän talomme on, riippuu, kuinka me itse kykenemme työtä tekemään tässä talossa. Tämä ei ole sellainen talo, jota me voimme siivota

ulkokohtaisesti, vaan sisäkohtaisesti. Me olemme siinä kiinni. Sentähden on aivan luonnollista, että me emme kykene olemaan täysin oma itsemme, jos meidän ruumiimme on epäkunnossa. Tämähän on niin luonnollinen seikka. Tämä on aivan selvää.

Meidän nykyajan ajattelevien ihmisten mielestä tämä on aivan selvää, mutta viime vuosisadalla oli hieman vaikeata tätä ymmärtää. Mutta mikä on saattanut meitä ymmärtämään asioita näin uudelta kannalta? Se tietysti, että nyt on tutkittu paljon enemmän ihmisen sielua. On aivan psykologisella tavalla tarkasti tutkittu sieluelämää. On päästy monenlaisiin havaintoihin. On huomattu semmoisia asioita, joita ei ennen oltu aavistettukaan. Se että näitä tutkimuksia on tehty, on johtunut siitä, että meillä on maailmassa vaikuttamassa suurenmoisia liikkeitä, semmoisia kuin spiritistinen liike, teosofiset liikkeet, okkultiset liikkeet. Nämä kaikki ovat herättäneet meissä mielenkiintoa tällaisiin kysymyksiin, onko ihminen vain ruumiillinen olento, vai onko hän henkiolento. Sentähden voi meidän sielutieteilijämme kokemuspöytäsiirissä tulla tuommoisia sielutieteellisiä probleemejä, niinkuin se, josta tehtiin äskettäin lehdissä selvää.

Eräs lääkäri Lontoossa kertoo tapauksen, joka oli ollut hänen tutkittavanaan. Tämä tapaus koski nuorta naista, joka ei ollut elänyt ainoastaan omana tavallisena itsenään, vaan läpikäynyt erilaisia vaiheita, niin että hänessä oli ilmennyt 10 eri persoonallisuutta, 10 eri persoonaa. Muutamat niistä olivat niin toisistaan eroavia ja erilaisia, että se oli melkein kaameata. Tyttö oli kasvanut oikein hauskaksi ja vilkkaaksi ja sivistyneeksi nuoreksi naiseksi, kun hän yhtäkkiä sairastuu vähän tai ehkei hän sairastunut ollenkaan, (tämä on juuri hyvä tapaus siinä suhteessa, että ei ollut mitään sairautta, ruumis ei ollut loukkaantunut millään tavalla,) vaan hän yhtäkkiä eräänä aamuna onkin joku aivan toinen olento. Hänen vanhempansa huomaavat, että hän on aivan kuin pieni lapsi, joka ei osaa puhuakaan. Kun hän oli pari vuotta ollut tällaisessa tilassa, niin tapahtuu jälleen muutos. Nyt hän on lahjakas olento. Hän osaa heti soittaa pianoa. Hän tahtoo

soittaa viuluakin, mutta sitä hän ei oikein osaa. Hän soittaa siis merkillisen hyvin pianoa. Mutta muuten oli aivan kehittymätön olento, jota täytyi kaikin tavoin opettaa. Sitten tämä tyttö jälleen muuttui ja nyt hän maalasi tauluja. Tällaisia vaiheita oli 10. Yhtäkkiä hän sitten tulee takaisin vanhaan itseensä. Monta vuotta on kulunut ja sitten hän tulee takaisin ja aloittaa vanhan elämänsä siis siitä. On huomattava, ettei hän tuntenut ihmisiä ympärillään. Vanhemmatkin olivat hänelle kuin uudet. Heitä hän nimitti toisilla nimillä. Joka kerran noissa muutoksissa hän oli kuin uudestisyntynyt ja hänen täytyi oppia kaikki uudestaan. Kun hän sitten tuli takaisin omaan itseensä, oli kaikki niinkuin ennenkin ja hän alkoi elää vanhaa elämäänsä tietämättä mistään edellistä tiloistaan.

Tämä tämmöinen esimerkki näyttää selvästi siis meidän aikamme psykologeille, että ihminen ei ole ainoastaan tämä ruumis, vaan jotain muuta. Sillä jos ihminen olisi vain ruumiillinen olento, niinkuin materialistit sanovat, jos sielu vain muodostuisi aivoissa, ajatukset muodostuisivat aivoaineesta, niin mitenkä olisi selitettävissä, että sama ruumis voi luoda 10 erilaista persoonallisuutta. Sehän ei olisi silloin ollenkaan selitettävissä. Ei, tässä on aivan toisenlaiset salaisuudet. On aivan sama, jos selitämme, että häneen, tuohon tyttöön, meni jokin uusi olento, että hän tuli kuin riivatuksi, että joku henkiolento meni häneen, tai jos selitämme, että hänessä on eri puolia, erilaisia persoonallisuuksia. Tietysti silloin on kysymys tieteellisellekin tutkijalle, mistä nuo persoonallisuudet ovat saaneet alkunsa, miten se on selitettävissä, että ihmisessä voi olla monta persoonallisuutta. Niin paljon he myöntävät nuo tieteelliset tutkijat, että ihmisessä voi olla monta persoonallisuutta. He nimittävät sitä persoonallisuuden jakautumiseksi. (ruotsiksi he sanovat personlighets klyvning). Tällaiset ilmiöt itsessään todistavat, että meidän sielullisuutemme on jotain muuta itseolevaa, jotakin muuta kuin ruumis. Puhumattakaan kaikenlaisista muista meille hyvin tutuista ilmiöistä,

kaikenlaisista yliaistillisista ilmiöistä. Niistähän on ollut hyvin paljon puhetta täällä ja me olemme itse nähneet mediumistisiakin ilmiöitä. Puhumatta niistä kaikista, niin meidän täytyy tunnustaa, että ihminen ei suinkaan ole paljastaan ruumiillinen olento ja ihmisen ajatuselämä ei voi olla jotain aivoerittelyä, niinkuin muut nesteet ruumissa, vaan ihmisen sielu, henki, on varmasti jotain itseolevaa ruumiin suhteen.

Kun me tämän myönnämme, että sielulliset asiat ovat yhtä suuria todellisuuksia kuin konsanaan ruumiilliset ja että sielullinen todellisuus on vain olemassa jossain toisessa näkymättömässä maailmassa, silloin me voimme lähestyä karman probleemia, silloin me voimme ymmärtää, mitä karmalla tarkoitetaan.

Karma-käsitettä ei ollenkaan voisi käyttää, jos me olisimme materialisteja. Silloin tietysti täytyisi käyttää karmaa juuri merkitsemään luonnon syyn ja suhteen lakia, sitä, jota toimintaa näemme aina ympärillämme luonnossa, jonka toimintaa aina voimme huomata itsessämme. Jos menemme ulos kylmään, niin me kylmetymme ja saamme heti influenssaa ja yskää. Se on aivan luonnollista. Siinä vallitsee syyn ja seurauksen laki. Mutta ei se ole karmaa. Me käytämme sanaa karma ainoastaan silloin, kun syy palaa meidän luoksemme, mutta sillä lisäyksellä, että kun seuraus ja syy ovat ulkopuolella meidän näköpiiriämme, meidän välitöntä näköpiiriämme, silloin me parhaiten voimme puhua karmasta. Silloin me täydellä syyllä puhumme karmasta, sillä silloin me viittaamme siihen, että on olemassa näkymätön todellisuus, henkimaailma ja me olemme yhteydessä sen henkimaailman kanssa. Silloin vain voimme puhua karmasta ja täydellä syyllä puhua siitä. Ajatelkaamme tuota esimerkkiämme perheen isästä, joka kadotti omaisuutensa. Lapset kysyvät, mistä tämä kaikki johtuu. He olisivat voineet kysyä, jos he olisivat ajatelleet asioita: mikä ihmeellinen karma se oli? Me voimme niin kysyä. Sillä silloin me tuohon karmasanaan sisällytämme senkin ajatuksen, että syy siihen, että tämä perhe kadotti

omaisuutensa, oli heissä itsesään. He olivat kyllä itse kaiken aiheuttaneet, he olivat aiheuttaneet syyn, mutta he eivät olleet aiheuttaneet sitä ehkä nyt. Varmaankaan eivät tässä elämässä, vaan syy on jossain näkymättömissä. Se on jossain henkimaailmassa ja siis, niinkuin me heti lisäämme, jossain edellisessä ruumistuksessa. Kun puhumme karmasta, puhumme aina samalla jälleensyntymisestä. Karmaa ei ole olemassa ilman jälleensyntymistä, niinkuin ei jälleensyntymistä ole olemassa ilman karmaa. Karma ilmaisee, että elämässä vallitsee järki, vallitsee järjestys, vallitsee tuo ehdoton oikeus, niinkuin itämaalaiset sanovat. Järkkymätön oikeus. Syyn ja seurauksen järkkymätön tasapaino, mutta tämä oikeus, tämä syy ja seuraus ulottuu aina yli useampien ruumistusten. Karma ei säännöllisesti toteudu samassa elämässä. On aivan poikkeuksellista, jos karma tulee samassa elämässä, jos samassa elämässä seuraus tulee, jota me voimme hyvällä syyllä nimittää karmaksi. Karma tulee sääntöjen mukaan toisessa elämässä. Karma on siten aivan ja aina yhteydessä jälleensyntymisen kanssa.

Me ihmiset, me olemme jälleensyntyviä olentoja. Sentähden me olemme jossain edellisessä elämässä saaneet jotain semmoista aikaan, että meitä nyt kohtaa joku odottamaton onnen puuska tai odottamaton onnettomuus. Se on karmaa, joka pohjautuu menneisyyteen.

Niinkuin me näimme, niin tämä karma vaikuttaa myöskin kasvattavasti. Seuraus, josta saamme kärsiä tai nauttia, vaikuttaa meihin samalla myöskin niin, että me itse opimme jotain muuta ja kasvamme. Meidän täytyy sanoa: karma ei edes ole ainoastaan sokea, koneellinen syyn ja seurauksen laki tässä ihmiselämässä, vaan karma on samalla itse elämän hyvyys ja rakkaus toiminnassa. Karma juuri kätkee itseensä avaruuksien rakkauden eli koko suuren olemassaolon pohjalla piilevän hyvän. Sillä kärsimykset meitä puhdistavat ja onni, myötäkäyminen ja menestys vetää meistä esille semmoista pikkumaisuutta ja sellaista pahaa, joka ei muuten ehkä tulisi esille taikka sitten

menestys myöskin voi tehdä meidät nöyriksi, iloisiksi, onnellisiksi, oikeiksi ihmisiksi. Sen me kyllä voimme ymmärtää psykologisesti ihmisinä. Ei kärsimys ole meille luonnollinen tila. Ilo ja onni on meidän luonnollinen tilamme, autuus, niinkuin sanotaan uskonossa. Autuus eli onni on meidän luonnollinen tilamme. Me olemme poissa siitä luonnollisesta tilasta. Ja ainoastaan sitä varten, että me siihen kasvaisimme. Niinkuin kaikissa uskonnoissa sanotaan: meidät on heitetty ulos alkuperäisestä paradiisista, jotta me etsisimme sitä paradiisia ja pääsisimme siihen takaisin. Mitä teemme paradiisilla, jos emme tiedä sitä paradiisiksi. Mitä me teemme onnella ja autuudella, joka ei merkitse meille mitään. Jos emme ole mitään kärsimystä saaneet korkea, mitään onnettomuutta, mitään pahaa, niin kuinka osaisimme panna arvoa hyvälle ja autuudelle. Sentähden on luonnollista, että vaikka meille ihmisille onni ja autuus on luonnollinen tila, niin me emme ole valmiit tuota luonnollista tilaamme varten ennenkuin me olemme oppineet panemaan sille arvoa, ennenkuin me olemme oppineet sen niin omaksumaan, että se on meille jotain semmoista, josta me olemme kiitolliset, iloiset ja onnelliset, nöyrät. Jos menestys voi tehdä meidät ylpeiksi, niinkuin se yleensä tekee, silloin me emme ole vielä menestystä varten valmiit. Silloin on aivan luonnollista, että elämän täytyy heittää meidät vielä kaikkiin vastoinkäymisiin ja kärsimyksiin, jotta oppisimme nöyrytymään.

Jos taas, sanokaamme kärsimys, tekee meidät katkeriksi, niin me emme ole vielä edes oppineet kärsimyksenkään läksyä. Silloin me näemme kuinka luonto käyttää toisenlasta keinoa. Se ottaa meidät pois kärsimyksestä. Se ottaa meidät kuoleman autuuteen, kuoleman jälkeiseen taivaalliseen elämään, antaa meidän levätä, jotta meillä olisi tuhat kertaa enemmän voimaa, kun me synnymme tänne uudestaan. Uudestaan tulee kärsimys meidän luoksemme. Ehdottomasti se tulee uudestaan kunnes viimein katkeruus on poissa meidän sydäme stämme, sillä se on

voitettava. Meissä ei saa olla mitään semmoista, joka ei sovellu iankaikkisesti elävälle, autuaalle olennolle.

Me voimme sanoa, että karma on käsitettävissä ainoastaan tuon toisen totuuden yhteydessä, sen totuuden, että on olemassa, niinkuin tavallisesti sanotaan, jumalallinen suunnitelma. Elämä ei ole turhanpäiväistä hosumista. Tämä olemassaolo ei ole tyhjänpäiväistä leikkiä tai atoomien yhteensattumaa, niinkuin materialistit kuvittelevat, eikä ainoastaan mitään sellaista järjetöntä seikkailua, vaan tämä elämä on hyvin järkiperaisesti suunniteltu. Se on aivan suunnitelman mukaista. Mikä on sitten tuo jumalallinen suunnitelma? Se ei koske mitään pikku asioita. Se ei koske ollenkaan mitään semmoista, että Suomen kansa nyt äkkiä vallottaisi kaikki maailman kansat ja Suomen kansa lisääntyisi äkkiä niin hirveästi, että se valloittaa kaikki muut mantereet. Ei se ole mitään semmoista. Meillä ihmisillä voi olla kaikenlaisia poliittisia suunnitelmia ja nämä voivat hyvin menestyä. Mutta jumalallinen suunnitelma on vain siinä, että kaikki ihmiset, kaikki ihmisyksilöt, jotka ovat yhtä rakkaita elämälle, että ne kaikki tulisivat täydellisiksi. Se on jumalallinen suunnitelma. Meidän pitää kaikkien tulla niin täydelliseksi, niinkuin meidän taivaallinen Isämme on täydellinen. Se on jumalallinen suunnitelma. Mitä se merkitsee, että se on jumalallinen suunnitelma? Ensiksi se merkitsee, että se on elämässä itsessään. Ei ole mitään semmoista olentoa, joka istuisi pilvien takana ja olisi suunnitellut: jaa, semmoisiksi pitää kaikkien tulla. Ei sillä tavalla. Se on elämässä itsessään, elämän hengessä, kaikkiallisessa hengessä, kosmisessa Kristuksessa oleva suunnitelma. Kaikkien pitää tulla täydellisiksi ja sentähden, että se ei ole mitään ulkoapäin tullutta, vaan että se on itse elämässä, sentähden se toteutuu.

Me ihmiset olemme erittäin kummallisia olentoja. Me olemme saaneet kuin vapauden. Me olemme saaneet kuin vapauden, semmoisen itsenäisyyden, että me voimme olla aivan välittämättä elämän suunnitelmasta. Meillä voi olla aivan omia

suunnitelmia. Meidän mielestämme elämän pitää olla niin ja niin. Minä käytän kaikella tavoin vapauttani: minä varastan, minä murhaan. Jos emme aina tee aivan tämmöisiä hirmuisia suunnitelmia, niin me teemme kuitenkin muunlaisia suunnitelmia. Elämän suunnitelma on kuitenkin yksi. Meidän vapautemme tekee meille mahdolliseksi joko hylätä tai hyväksyä elämän suunnitelman. Me voimme sen tehdä ihmisinä ja siinä on meidän ihmeellinen vapautemme. Meidän ihmeellinen vapautemme on ennenkaikkea siinä, että me voimme hyväksyä elämän suunnitelman. Välistä voi tuntua, että se on vähäisen ikävää. Meistä voi tuntua, että voi, voi sentään, voi jospa saisin olla mitään ajattelematta ja mitään tekemättä. Ehkä se elämä voi jollekulle kulua noin tuolla tavalla. Ehkä voi olla maaseudulla jossain kolkassa vielä semmoinen ukko, joka ei tarvitse mitään ajatella, joka tuntee elävänsä, silloin kun hän siellä uunin pankolla polttaa piippuaan ja filosofoi. Makaa siellä uunin pankolla ja tuumii. Ei välitä ajattelusta paljon mitään. Nyt merkillistä kyllä, on elämä enemmän vilkastumassa. Ei se anna ihmisten laiskotella, niinkuin he ehkä itse tahtoisivat. Se ravistelee heitä aika tavalla. Nouse nyt ja ajattele vähäisen.

Me pääsemme rauhaan, jos me tulemme tietoisiksi elämän suunnitelmasta. Ei ennen. Meidän on päästävä tietoisiksi siitä, mikä on elämän suunnitelma, mikä on Jumalan tahto. Silloin on kaikki hyvin, silloin on ihminen rauhassa. Hän on onnellinen, kun hän voi sanoa itselleen: minä tahdon koettaa täyttää Jumalan tahdon. Se on siis karman toinen puoli. Se on siis sitä, että on järkeä elämässä. Kaikella on tarkoituksensa, sisältönsä.

Kun meillä on nämä asiat selvinä, nämä määritelmät karmasta, silloin voimme myöskin selvästi ymmärtää miten karma toimii. Karman toiminnassa on mielestäni erotettava kaksi seikkaa. Toinen on juuri n.s. sattuma ja toinen on se, jota me voimme nimittää nimellä horoskooppi. Karma toimii toiselta puolen horoskoopin, toiselta puolen n.s. sattumien kautta.

Mitä on horoskooppi? Horoskooppi on tietysti se taulu, se laskelma, minkä me teemme taivaan ulkonäöstä ihmisen syntymähetkellä. Me piirrämmme taivaallisen kartan ja silloin me siitä kartasta voimme laskea, mitkä voimat vaikuttavat tämän vastasyntyneen elämässä. Mitkä ominaisuudet hänellä on ja mitä hänen elämässään noin suurin piirtein tapahtuu, mitä vaiheita on hänen elämässään. Ennen kaikkea voi horoskoopista lukea ihmisen luonteen. Mutta nyt minä siihen käsitteeseen horoskooppi liitän vähän elävämmän merkityksen. Minä tällä horoskoopilla tarkoitan sitä, että jokainen ihmisyksilö syntyy määrättyinä aikana, määrättyyn kansaan, määrättyyn perheeseen, määrättyihin olosuhteisiin. Nehän ovat aivan erilaisia. Toinen syntyy suomalaisena tähän kylmään pohjolaan, toinen Egyptiin, jossa ei ole koskaan pilviä taivaalla ja jossa on aina hirmuisen lämmintä, jossa ei sada muulloin kuin Niilin tulviessa. Toinen ihminen syntyy rikkaisiin olosuhteisiin, ympäristöön, jossa hänestä pidetään hyvää huolta jo pienestä pitäen ja jossa hän saa oppia kaikkea hyvää ja kaunista. Toinen ihminen syntyy taas hyvin kurjiin ja vaikeisiin olosuhteisiin. Hän saa vain nähdä kaikkea huonoa ja alhaista. Hän saa nähdä millaista on elää jossain köyhässä hökkelissä, kun taas joku toinen syntyy mitä ylhäisimpiin paikkoihin yhteiskunnassa, sanokaamme esimerkiksi johonkin kuninkaallisen perheeseen. Toinen taas syntyy aivan tavallisiin porvarillisiin oloihin j.n.e. Se, että jokaisella ihmisellä on siis tällainen erilainen horoskooppi, on ihmisten karmaa. Nyt ei tästä taivaskartasta voi suorastaan lukea onko ihminen syntynyt kuninkaaksi, porvariksi tai kerjäläiseksi. Sitä ei nyt aivan tästä taivaan kartasta näe. Minä tähän sanaan horoskooppi sisällytän tämän elävän todellisuuden, että ihminen on syntynyt johonkin määrättyyn olosuhteeseen. Horoskooppi on vain kuin sopiva nimitys. Siinä ihmisen karma toteutuu, että hän syntyy määrättyihin olosuhteisiin määrättyllä hetkellä. Tuo, että voidaan tehdä horoskoopilaskelmia ihmisen syntymähetkenä on tavallaan toinen asia, mutta kuitenkin se on täydellisesti

yhteydessä tämän seikan kanssa. Se on siinä suhteessa toinen asia, että ihminen tietysti syntyy johonkin määrättyyn paikkaan elämässä täällä maan päällä, johonkin määrättyyn maahan ja perheeseen riippumatta siitä tehdäänkö horoskoopilaskelmaa tai siitä, voitaisiinko tehdä ollenkaan mitään horoskooppia. Se, että ihmiselle voi tehdä horoskoopin hänen syntymähetkellensä riippuu siitä, että kun kaikki tässä on henkisesti vuorovaikutuksessa keskenään, niin nuo tähdet tavallaan näyttävät meille, samalla tavalla kuin kello, niin tuo tähtitaivas näyttää meille, mitä voimia on vaikuttamassa silloin kun ihminen syntyy. Joku voi kysyä: Mutta kuinka tuo nyt on ymmärrettävissä? Kuinka on ymmärrettävissä, että tähdetkin mukautuvat meidän syntymähetkiemme mukaan, niin että silloin kun ihminen syntyy, niin tähdetkin menevät oikeille paikoilleen taivalla. Mitenkä tuo on? Tietysti niin, jos siltä kannalta ajattelempa asioita. Mutta me voimme ratkaista tuon kysymyksen aivan toisella tavalla. Ihminen syntyy silloin, kun tähdet ovat sopivassa asennossa, kun nuo vaikutukset henkimaaailmasta päin, kaikki ne salaperäiset voimat, jotka ovat ihmisen yhteydessä, kun ne ovat oikealla tavalla symbolisoidut tähtitaivaalla. Me sanomme: kello on 13. Silloin me tiedämme, että tämä meidän kellomme, jos se oikein käy, symbolisoi aikaa, se näyttää meille mikä aika on. Ei se kello ole sitä aikaa määrännyt. Aurinko tietysti määrää ajan, mutta kello näyttää meille tuon ajan. Me voimme myöskin ymmärtää tämän horoskoopin suhteen. Taivas näyttää mitä kello on, miten voimat vaikuttavat jonakin määrättyinä hetkenä. Mutta samalla nuo tähdet taivaalla ovat fyysillisiä kuvia, fyysillisiä, sanoisimmeko muotoja eli ruumiita niille voimille, jotka vaikuttavat. Sentähden tuo taivaallinen kello on enemmän kuin tällainen meidän seinäkellomme. Jos meidän on vaikeata käsittää, että taivaankappale voisi vaikuttaa, että sen takana piilisi jotain voimaa, joka vaikuttaa meihin ihmisiin, jos tämä on vaikeata

meidän käsittää, niin voimme ainakin ymmärtää, että se on verrattavissa seinäkelloon.

Ihmisen syntyminen, hänen horoskoopinsa, se on hänen karmansa. Se on seuraus menneistä ja siinä on samalla tilaisuus, hyvä tilaisuus tehdä jotain tulevaisuutta varten. Se on juuri menneisyyden ja tulevaisuuden välimaailma ja ihminen, joka itse on niinkuin me sanomme, vapaa olento, jonkun verran vapaa olento, tahdolla varustettu olento, tekee siitä karmasta mitä hän voi, niistä olosuhteista, joihin hän syntyy, siitä luonteesta, jonka hän tuo mukanaan. Siitä kaikesta hän tekee jotain elämässä, rakentaen siten jotain tulevaisuutta varten. Sentähden emme puhu karmasta, kun on kysymyksessä ihmisen jokapäiväinen elämä, hänen omat tekonsa, ajatuksensa ja tunteensa. Emme silloin puhu, että se on karmaa. Emme puhu karmasta siinä enää. Karma oli sitä mitä sinä sait syntyessäsi. Sinä jotakin teet. Sinä itse nyt luot uutta karmaa ja muovaillet tuota vanhaa j.n.e.

Mutta sitten ovat karmaa kaikki ne tapahtumat elämässä, joita me nimitämme sattumiksi, joita tavallisesti nimitetään ja joita kaikki materialistit nimittävät sattumiksi. Se oli sattumaa, kun jalkani meni poikki, kun en ymmärtänyt, mistä syystä se meni poikki. Se oli sattumaa, että minä äkkiä tulin köyhäksi ja se oli sattumaa, että vaimoni kuoli j.n.e. Me nimitämme tuota kaikkea sattumaksi, mutta se on kaikki karmaa. Se ei ole aiheutunut suorastaan meidän nykyisistä teoistamme, vaan se on seurausta menneisyydestä.

Kuinka karma sitten oikeastaan toimii? Kuinka voimme ajatella, että minä ihmisenä osaan syntyä määrätynä hetkenä? Kuinka voimme ajatella, että juuri silloin on oikein sopiva hetki kun minä menetän omaisuuteni? Kuinka tuo on ajateltavissa? Mitenkä se tapahtuu? Mehän emme luonnollisesti itse osaisi saada sitä aikaan. Emme osaa määrätä, että nyt tahdomme syntyä ja emme osaa noin vain itse valita vanhempiamme. Emme osaa määrätä, että nyt pitää kaikki omaisuus mennä ja nyt pitää sen tai sen kuolla. Kuinka tämä sitten pannaan toimeen, kuinka se

saadaan aikaan? Siinähan materialistit seisovat hyvin ihmetellen ja katsovat meihin pitkään. Jos elämässä ei olisi näkymätöntä henkimaailmaa, niin tämä olisi vaikeata pannana toimeen, mutta jos ymmärrämme ja uskomme, että henkimaailma on olemassa, niin me voimme ymmärtää, että on jumalallisia olentoja, on enkeliolentoja, on palvelevia luonnonhenkiä, jotka voivat tätä kaikkea panna toimeen. Näkymätön maailma on todella kuin Jakobin tikapuut, jossa on ylhäällä hyvin kehittyneitä jumalallisia olentoja, korkeita olentoja ja sitten kulkevat kaikenlaiset erilaiset enkelit niitä tikapuita pitkin ylös ja alas. Alhaalla ovat kaikista kehittymättömmät olennot. Henkimaailma on todella kuin tämän näköinen. Kuta syvemmälle menemme henkimaailman sisään, sitä valoisampaa kaikki on, sitä viisaampaa kaikki on, se on enemmän ja enemmän sitä taivasten valtakuntaa, jossa Jumalan tahto tapahtuu välittömästi. Kuta enemmän me laskeudumme pinnalle sitä voimattommaksi tulee tuo valo ja sitä enemmän on esteitä Jumalan tahdon täyttämisen tiellä.

Kun katselemme ihmissieluja, jotka ovat taivaissa ja ovat valmiit syntymään, niin me huomaamme, että nuo ihmissielut ovat kuin leijailevia liekkejä, kuin valopilkkuja, jotka odottavat jälleensyntymistä. Ne ovat odotustilassa. Eivät ne suinpäin pääse johonkin ihmisruumiiseen syntymään, vaan ne ovat odotustilassa kauan aikaa. Siellä on sitten semmoisia olentoja, toisia olentoja, jotka tarkastavat ensinnäkin minkälainen heidän syntymänsä on oleva ja odottavat hetkeä, jolloin kaikki määrätyt voimat ovat vallitsemassa. Sitten he valitsevat paikan, johon ihmisen tulee syntyä ja valitsevat vanhemmat. Kuta enemmän ihminen kehittyi, sitä enemmän hän on tietoinen kaikesta. Hän voi silloin ymmärtää jumalallista suunnitelmaa, hän tuntee menneisyyttä ja tulevaisuutta ja hän itse tuntee vetovoimaa vanhempiinsa. Tuo ihmissielu voi olla jo ennen syntymistään vetämässä vanhempiansa yhteen. Henkimaailmasta päin järjestetään myöskin kaikki sattumat. Onhan sekä onnettomuustapauksia, että ihmeellisiä pelastuksia. On sängen paljon ihmeellisiä pelastuksia.

Ei niitä voisi lainkaan ymmärtää tällä fyysillisellä järjellä, ellei ottaisi lukuun, että on jotain muuta olemassa. Niin ihmeellisellä tavalla voi joskus joku ihminen pelastua jostain uhkaavasta onnettomuudesta.

Minulle kertoi kerran eräs merikapteeni ihmeellisen tapauksen. Tämä merikapteeni oli nuori ja palveli eräässä laivassa. Hän oli sitten New-Yorkissa ja oli juuri päässyt vapaaksi jostain laivasta. Hänen piti saada nyt juuri paikka jossain toisessa laivassa. Hänet pestattiin toiseen laivaan, jonka piti lähteä seuraavana päivänä New-Yorkin satamasta. Seuraavana päivänä kun hänen sitten piti mennä siihen laivaan, niin hänelle äkkiä tuli niin vaikea olo, niin mahdottoman vaikea olo. Hän ei voinut siihen laivaan mennä. Hän tiesi, että hänen kunniansakin voi nyt mennä, mutta sittenkään hän ei voinut astua siihen laivaan. Ja se laiva paloi poroksi ihan melkein siinä satamassa. Se oli vielä aivan täynnä petroolia ja paloi siis hyvin pian poroksi. Paljon ihmisiä hukkui. Hänen ei siis pitänyt hukkua. Tällaisia tapauksia on paljon elämässä. Niitä emme voisi selittää, emmekä ymmärtää, jollemme uskoisi henkimaailmaan, jollemme uskoisi näkymättömään maailmaan. Tässä tapauksessa siis tuo merimies itse tunsi sielussaan, että jotain tulee tapahtumaan. Hänen sielunsa oli siis todella selvänäköinen, vaikkei se täydellisesti päässytäkään päivätajuntaan. Sitten voimme myöskin ajatella, että jokin ystävä henkimaailmassa varoitti häntä menemästä tuohon laivaan. Se henkiolento osasi tietysti vain vaikuttaa tunteisiin, niin että tuo merimies tunsi uhkaavan vaaran.

Sitten tulee kysymykseen Kristus ja karma. Mikä on Kristuksen suhde karmaan? Karma toimii hyvin paljon samalla tavalla kuin ennenmuinoin oli ihmisten käsitys yleensä oikeudesta. Uudessa Testamentissahan Jeesus viittaa vanhoihin aikoihin käyttämällä tuota lausepartta: „vanhoina aikoina sanottiin, hammas hampaasta ja silmä silmästä, mutta minä sanon Teille ... “. Karmahan toimii sillä tavalla. Jos me teemme jotain väärin, niin me saamme seurauksen siitä. Kuta enemmän

menemme taaksepäin ihmiskunnan historiassa, sitä enemmän huomaamme, että karma on ollut mekaaninen, koneellinen, todella semmoinen, että hammas hampaasta ja silmä silmästä. Jos teen jollekin paha, niin se paha tulee minun luokseni samanlaisena ja sillä tavalla tapahtuu miljoonien vuosien aikana. Mutta kuta enemmän ihmiskunta on kehittynyt, sitä enemmän on myöskin tässä karman toiminnassa tullut näkyviin tuommoinen valikoiva, tarkoituksen mukainen toiminta, niin että ne voimat, jotka panevat karmaa toimeen, ne voimat, ne henkiolennot, ne vähän ajattelevat, ne katsovat tulevaisuuteen ja ajattelevat enemmän seurauksen kasvattavaa vaikutusta. Ne eivät ole olleet viimeisinä aikoina ihmiskunnan historiassa enää niin kiinni siinä, että täydellinen oikeus tapahtuisi, vaan enemmän siinä, että siitä jotain hyvää olisi, että se tarkoitus toteutuisi, se kasvattava tarkoitus, mikä on kaiken karman takana. Karman toiminta on siis käynyt enemmän inhimilliseksi. Siinä on kuin enemmän tunnetta ja rakkautta mukana. Ei ainoastaan oikeutta sanan alkuperäisessä merkityksessä, vaan kasvattavaa oikeutta. Siis hyvyttä. Hyvyttä on myöskin karman toiminnassa. Sitäkin on näkynyt varsinkin Buddhan ja Kristuksen jälkeen. Jeesus Kristus toi, niinkuin tiedämme, jotain aivan uutta voimaa tähän meidän elämäämme. Rakkauden voiman, anteeksiannon voiman ihan keskelle tätä meidän fyysillistä elämäämme.

Pankaa merkille, tutkikaa itseänne ja pankaa merkille: ihmiset enemmän ja enemmän ajattelevat nykyään näin: mitä on oikeus? Kuka sen tietää, mikä oikeus on. Ihmiset enemmän ja enemmän nauravat maalliselle oikeudelle. Tietysti meidän täytyy ylläpitää kaikenlaisia oikeuslaitoksia, mutta me emme niin paljon usko ja luota niihin. Me aivankuin tiedämme, että voikohan lainkaan ajatella, että oikeutta on olemassa. Voiko sitä panna toimeen. Tietysti jossain määrin ja tietysti meidän täytyy vielä käyttää sitä oikeutta tässä ihmiselämässä, mutta samalla alamme ajatella, että oikeus on enemmän tai vähemmän hatara käsitys. Helpompi on arvostella kuta vähemmän on tekijöitä mukana,

mutta kuta enemmän on tekijöitä mukana aiheuttamassa jotain, sitä vaikeampi on meidän arvostella, sitä vaikeampi meidän on sanoa, mikä on oikea rangaistus tai oikea palkinto tai jotain semmoista. Ihminen seisoo enemmän ja enemmän kysymyksen edessä. Meidän mielestämme primäärinen oikeus on hyvin primäärinen. Sanokaamme, että rikos on kysymyksessä. Rikoksen tekijällä on voinut olla niin monen monia vaikuttimia, niin että meidän täytyy todella hyväksyä monia niistä vaikuttimista. Pitääkö meidän siis kuitenkin tuomita tuota rikoksen tekijää aivan samalla tavalla kuin muita, vaikka hänellä on ollut niin paljon vaikuttimia, hyviäkin. Tämä on kuin kysymysmerkki. Meidän oikeuslaitoksemme on perustettu sille pohjalle, että oikeutta määrätään aivan jonkun määrätyn tekijän mukaan. Fyysillisen muodon mukaan esim. mitataan oikeutta. Mutta kuitenkin tiedämme, että Ranskassa ollaan sillä kannalla, että jos esim. nälkäinen varastaa leipää, niin häntä ei tuomita varkaudesta. Ranskassa ajatellaan, että se on yhteiskunnan vika. Yhteiskunta ei ole voinut huolehtia siitä, että tuo ihminen olisi saanut leipää. Hänenhän täytyy saada elää, kun hän kerran on yhteiskunnan jäsen. Kun hän leivän ottaa, niin me emme voi sanoa sitä varkaudeksi. Hän otti yksityiseltä, ja sentähden on meidän se korvattava tuolle yksityiselle. Hän, joka otti tuon leivän, ei ollut mikään varas. Ja meidän täytyy sanoa, että se on meidän mielestämme inhimillistä oikeutta, inhimillisempää kuin vain tuo koneellinen, että se on ensimmäinen kerta varkautta ja siitä sinun tulee istua niin ja niin monta päivää. Mene sinä nyt istumaan ja miettimään rikostasi. Silloinhan me teemme tavallisen pahantekijän tuosta ihmisestä. Ajattelevat ihmiset tulevat enemmän ja enemmän epäilevälle kannalle.

Kaikki ajattelevat ihmiset tulevat sille kannalle kuin Kristus ja Buddha, että ei ole mitään oikeutta. Ei ole muuta olemassa kuin sääliä ja rakkautta. Anteeksiantoa ja hyvyyttä. Se on todellisuus, joka on olemassa. Sen todellisuuden vastakohtat ovat myöskin olemassa. Säälimättömyys, viha, kovuus, ahdasmielisyys ja

ilkeys. Se kaikki on myöskin olemassa. Sitä me usein nimitämme oikeudeksi. Maailman suurimpien filosofien ja hienoimpien henkien mielestä ei ole oikeutta. Jos me osaisimme asettua kosmillisen Kristuksen kannalle ja katsella elämän ilmiöitä siltä kannalta, katsella ihmiskuntaakin yhtenä ainoana suurena yhteisönä, niin kaikki nämä eri persoonalliset elämät haihtuvat kuin näköpiiristä ja me näkisimme ainoastaan yksilöllisiä henkiolentoja, jotka kasvavat. Silloin me juuri voisimme sanoa, niinkuin Jeesus sanoi kerran: Luuletteko, että ne 18 ihmistä, jotka kärsivät surman silloin kuin Siloamin torni kaatui, luuletteko, että ne olivat enemmän syntisiä kuin te muut? Pois se. Kaikki te ollette samanlaisia. Kaikkia teitä voi uhata sama kohtalo, sama kuolema, sama turmio. Ei ole toinen toistaan parempi. Ennen maailmassa oli ehkä tavallista, että ilkuuttiin toisten onnettomuudelle. Heidän mielestään toinen oli ansainnut tuon tuomion. Se oli hänen karmaansa. Kas, me olemme näin paljon parempia. Minulla on näin hyvä karma ja minä en siis ole niin paljon paha tehnyt. Jos sillä tavalla karmaa käsitätte, niin te olette hyvin alhaisella kehitysasteella vielä. Sillä tavalla ei jumalallista oikeutta määrätä, sillä teidän Isänne taivaissa tietää kaikki. Ilman Isän tahtoa ei varpunenkaan putoa maahan. Henkimaailma tietää kaikesta. Sieltä päin mitataan oikein. Mutta se mittaaminen koskee meitä kaikkia. Sentähden joku pieni onni tai pieni onnettomuus toisen tai toisen persoonallisuutta kohden ei merkitse mitään elämän suuressa pyörässä. Tässä on miljoonia ja miljoonia ihmisyksilöitä kasvamassa täydellisyyttä kohti. Heittäkää sentähden kaikki muu vanha taaksenne ja koettakaa pyrkiä taivasten valtakuntaan. Älkää murehtiko mistään muusta kuin siitä, että te kulkisitte taivasten valtakunnan porttia kohden. Älkää surko mitään muuta kuin sitä, että teidän sydämässänne olisi rakkautta ja anteeksiantoa, kaikkea hyvyttä, kaikkea totuutta. Siitä pitääkää te ihmisinä huolta, Elämä, karma, huolehtii kyllä kaikesta muusta. Ne henkiolennot, jotka karmaa toimeenpaneavat, tietävät kyllä jumalallisesta suunnitelmasta ja he

lukevat jokaisen ihmisen karman ihmisestä itsestään. Ihmisessä on niin sanottu elämän kirja. Jokaisessa ihmisessä on elämän kirja, johon on kaikki kirjoitettu.